

РЕШЕНИЕ

№ 4

гр. София, 02.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 114 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ЕМИЛИЯ АТ. КОЛЕВА

при участието на секретаря СИЛВИЯ М. МИЛАНОВА
като разглежда докладваното от ЕМИЛИЯ АТ. КОЛЕВА Административно наказателно дело № 20231110213126 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН), вр. чл. 177, ал. 3 от Закона за противодействие на корупцията и за отнемане на противозаконно придобито имущество /ЗПКОНПИ – ред. ДВ бр. 12/12.02.2021г./.

Образувано е по жалба на П. Т. Т. ЕГН ***** срещу Наказателно постановление (НП) № НП-45 от 07.04.2023г., издадено от Председателя на Комисия за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество /КПКОНПИ/, с което на жалбоподателя на основание чл. 173, ал. 1 ЗПКОНПИ /ред. ДВ бр. 12/12.02.2021г./ му е наложена глоба в размер на 1200 лева за нарушение на 38, ал. 1, т. 3, вр. чл. 35, ал. 1, т. 2 ЗПКОНПИ /ред. ДВ бр. 12/12.02.2021г./.

Жалбоподателят навежда доводи за маловажност на нарушението и моли на това основание НП да бъде отменено. Сочи, че след прекратяване на командировката, е бил във влошено здравословно състояние, което му е попречило да подаде дължимата декларация в срок.

В съдебно заседание процесуалният представител на жалбоподателя поддържа жалбата на основанията, посочени в нея. Моли НП да бъде отменено. Претендира разноски.

Процесуалният представител на въззиваемата страна поддържа становище за законосъобразност на атакуваното НП и моли същото да бъде потвърдено. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Съдът, като прецени обхвата на съдебния контрол, събраните по делото доказателства и направените доводи, намира следното:

Жалбата е подадена в законоустановения срок, от процесуални легитимирано лице и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, поради което същата е процесуално

допустима.

След преценка на събрания по делото доказателствен материал, съдът прие от фактическа страна следното:

Видно от писмо на МВнР, изпратено до КПКОНПИ с изх. № ЧР-17-00-7/05.10.2022г., с последното, Комисията била уведомена, че дългосрочната командировка на П. Т. Т. за изпълнение функциите на Съветник, временно управляващ посолството на Република България в **, е прекратено, считано от 12.12.2021г. Видно от отбелязването върху самото писмо, същото е входирано в КПКОНПИ на същата дата. Към него била приложена и заповедта на МВнР за прекратяване на командировката на жалбоподателя.

Не се спори по делото, че в това си качество жалб. Т. се явява задължено лице по чл. 6, т. 37 от ЗПКОНПИ /ред. ДВ бр. 12/12.02.2021г./.

Видно от приобщената по делото декларация по чл. 35, ал. 1, т. 2 от ЗПКОНПИ /ред. ДВ бр. 12/12.02.2021г./ на П. Т. Т., същата е подадена на 13.09.2022г. Видно от стр. 3 от декларацията, същата касае имуществото по чл. 37, т.т. 1-6, т. 9 от ЗПКОНПИ към датата на освобождаване от длъжност и по чл. 38, ал. 1, т. 4 ЗПКОНПИ /ред. ДВ бр. 12/12.02.2021г./.

След получаване на посоченото по-горе писмо, свидетелката М. К. – **, която към него момент работела в КПКОНПИ като старши инспектор в Дирекция „Публичен регистър“, извършила проверка и установила, че към момента на проверката – 07.10.2022г. нямало подадена декларация по образец от жалб. Т. съгласно чл. 35, ал. 1, т. 2, вр. чл. 38, ал. 1, т. 3 ЗПКОНПИ /ред. ДВ бр. 12/12.02.2021г./, която се дължала в едномесечен срок от освобождаване на длъжността.

Свидетелката приела, че такава декларация следвало да бъде подадена считано от 12.12.2021г., когато била прекратена командировката на жалбоподателя като съветник, временно управляващ в Посолството на РБ в **, Сирийска Абарска република.

На 20.10.2022г. свидетелката М. К. – ** съставила в присъствие на жалбоподателя АУАН № ПР-652 срещу него за нарушение на чл. 38, ал. 1, т. 3, вр. чл. 35, ал. 1, т. 2 ЗПКОНПИ /ред. ДВ бр. 12/12.02.2021г./. В акта като краен срок за подаване на декларацията, била посочена датата 12.01.2022г. Препис от акта бил връчен на жалбоподателя.

Въз основа на акта на 07.04.2023г. било издадено атакуваното НП. В НП били описани същите обстоятелства, посочени и в АУАН.

За да установи горната фактическа обстановка, съдът кредитира показанията на свидетелката М. К. – *** в частта относно обстоятелствата, установени по време на извършената проверка, както и тези, при които е бил издаден АУАН, като изрично ще посочи, че не е обвързан от изводите на свидетеля за извършено административно нарушение.

Съдът кредитира и приобщените по делото писмени доказателства, които не се оспорват от страните, включително писмото на МВнР, изпратено до КПКОНПИ, от което се установява считано от коя дата е била прекратена командировката на жалбоподателя.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

АУАН и НП са издадени от компетентни органи по смисъла на чл. 177 ЗПКОНПИ /ред. ДВ бр. 12/12.02.2021г./ – длъжностно лице в КОНПИ и съответно председателя на КОНПИ. В тази насока са и приобщените по делото: Решение на НС за предсрочно прекратяване на правоотношението на председателя на КПКОНПИ Сотир Цацаров и съответно решение за избиране на заместник председател на КПКОНПИ Антон Томов Славчев от дата 26.04.2018г., както и служебна бележка относно заеманата от М. К. – Радкова длъжност към датата на издаване на АУАН.

Спазени са и сроковете по чл. 34 ЗАНН за издаване на АУАН и НП.

Въпреки това, съдът счита, че НП следва да бъде отменено поради неправилно приложение на материалния закон и допуснати съществено процесуални нарушения, ограничаващи правото на защита на санкционираното лице.

Видно от НП, с него административнонаказателната отговорност на жалбоподателя е ангажирана на основание чл. 173, ал. 1 ЗПКОНПИ /ред. ДВ бр. 12/12.02.2021г./ за нарушение на чл. 38, ал. 1, т. 3, вр. чл. 35, ал. 1, т. 2 ЗПКОНПИ.

Съгласно чл. 35, ал. 1, т. 2 ЗПКОНПИ /ред. ДВ бр. 12/12.02.2021г./ - лицата, заемащи висши публични длъжности, с изключение на тези, задължени по Закона за съдебната власт, подават следните декларации: ....т. 2 декларация за имущество и интереси.

В разпоредбата на чл. 38, ал. 1, т. 3 ЗПКОНПИ /ред. ДВ бр. 12/12.02.2021г./ е предвидено, че декларация за имущество и интереси се подава: ...т. 3 - в едномесечен срок от освобождаване на длъжността.

В разпоредбата на чл. 173, ал. 1 от ЗПКОНПИ /ред. ДВ бр. 12/2021г./ от своя страна е предвидена глоба размер от 1000 лева до 3000 лева за лицата, заемащи висши публични длъжности, които не подадат декларация по този закон.

На първо място, видно от представената по делото декларация по чл. 35, ал. 1, т. 2 ЗПКОНПИ /ред. ДВ бр. 12/12.02.2021г./, подадена от жалбоподател Т., същата е подадена именно във връзка със задължението му по чл. 38, ал. 1, т. 3 ЗПКОНПИ /ред. ДВ бр. 12/12.02.2021г./ за подаване на декларация за имущество и интереси, което принципно се подава в едномесечен срок от освобождаване от длъжността.

Неправилно, според този състав, актосъставителят, а след него и административнонаказващият орган е приел, че жалбоподателят е следвало да подаде декларация по чл. 38, ал. 1, т. 3 ЗПКОНПИ /ред. ДВ бр. 12/12.02.2021г./ считано от 12.12.2021г., на която дата е изтекло командироването на жалбоподателя в Република Сирия и което прекратяване е станало на основание издадена от МВнР заповед. Изчислявайки именно от този ден срока за подаване на декларация, наказващият орган е приел, че едномесечният срок за подаване на декларация по чл. 38, ал. 1, т. 3 ЗПКОНПИ /ред. ДВ бр. 12/12.02.2021г./ е изтекъл на 12.01.2022г. и тук е налице неправилно приложение на материалния закон, поради следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 69, ал. 1 от Закона за дипломатическата служба, министърът на външните работи издава заповед за прекратяване на дългосрочната задгранична командировка на извънреден и пълномощен посланик или на постоянен представител на Република България при международните правителствени организации, след издаването на Указ на Президента на Република България за освобождаването му, като разпоредбата е обявена за противоконституционна в частта "след изтичане на задграничния му мандат по този закон или" с Решение № 11 от 22.11.2011 г. на Конституционния съд по к. д. № 8/2011 г., тъй като по този начин се заобикаля разпоредбата на чл. 98, т. 6 от Конституцията на Р. България и практически се дава възможност на министъра на външните работи да упражни правомощие, което основният закон на страната е резервирал изключително за президента на републиката.

Разпоредбата на чл. 68 от ЗДС касае прекратяване на дългосрочна командировка на служител, а чл. 69 от същия закон урежда прекратяването на дългосрочната командировка на ръководител на задгранично представителство, който е задължено лице по смисъла на чл. 6, ал. 1, т. 37 от ЗПКОНПИ.

С оглед на това, съдът счита, че ответникът следва да се счита освободен от длъжността Съветник, временно управляващ посолството на РБ в ** република, с указ на президента, а не с издаване на заповедта на МВнР за прекратяване на командировката.

Нито в АУАН, нито в НП са изложени обстоятелства, от които да би могло да бъде

направен извод относно това - имало ли издаден указ на президента за освобождаване на жалбоподателя Т. от качеството му на временно управляващ посолството на РБ в Дамаск, нито от коя дата е указан. Не са представени и доказателства за издаване на такъв указ. Именно от датата на освобождаване на жалбоподателя с указ на президента, следва да се брое срокът за подаване на декларация по чл. 38, ал. 1, т. 3 ЗПКОНПИ /ред. ДВ бр. 12/12.02.2021г./.

Всичко изложено мотивира съда да приеме, че като незаконосъобразно поради неправилно прилагане на материалния закон и допуснати процесуални нарушения, НП следва да бъде отменено, което прави безпредметно обсъждането на възражението по чл. 28 ЗАНН.

При този изход на делото, право на разноски има жалбоподателят.

Видно от договора за правна защита и съдействие, заплатеното адвокатско възнаграждение от страна на жалбоподателя, е в размер на 420 лева.

Съгласно чл. 18, ал. 2, вр. чл. 7, ал. 2 от Наредба № 1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, и предвид размера на защитавания интерес - наложена глоба в размер на 1200 лева, възнаграждението следва да бъде определено в рамките на предвиденото такова по чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1/2004г. Минималното адвокатско възнаграждение, предвидено в посочената норма, е в размер на 400 лв. плюс 10 % за горницата над 1000 лв. Изсилен по този начин, минималният размер на адвокатското възнаграждение в конкретната хипотеза възлиза в размер на 420 лева и именно този размер на адвокатско възнаграждение е бил уговорен и заплатен. С оглед на това, възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение се явява неоснователно.

Така мотивиран, и на основание чл. 63, ал. 3, т. 1 и т. 2, вр. ал. 2, т. 1 ЗАНН, Софийски районен съдия, НО, 114 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № НП-45 от 07.04.2023г., издадено от Председателя на Комисия за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество.

ОСЪЖДА Комисия за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество /с ново наименование Комисия за противодействие на корупцията/ да заплати на П. Т. Т. ЕГН ***** сумата **420,00 лева** /четиристотин и двадесет лева/ - разноски, сторени в производството пред СРС.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Административен съд – София град в 14-дневен срок от съобщението до страните за неговото изготвяне на основанията, предвидени в НПК по реда на глава XII от АПК.

Съдия при Софийски районен съд: _____